

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 76.054/3
van 13 mei 2024

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de bestemmingsregels in het kader van de subsidies die het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden verstrekt en tot wijziging van de regelgeving over bestemmingswijzigingen’

Op 2 april 2024 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 13 mei 2024, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de bestemmingsregels in het kader van de subsidies die het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden verstrekt en tot wijziging van de regelgeving over bestemmingswijzigingen’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 30 april 2024. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Bruno PEETERS, assessor, en Yves DEPOORTER, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Benjamin MEEUSEN, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 13 mei 2024.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2.1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt er ten eerste toe de regels over de vereiste bestemmingsduur van door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (hierna: VIPA) gesubsidieerde infrastructuur samen te brengen in eenzelfde regelgevende tekst, met als citeeropschrift het “VIPA Bestemmingsbesluit van (...)”.

Ten tweede beoogt het ontwerp om een algemene regeling in te voeren met betrekking tot het verkrijgen van een nieuwe subsidie voor een reeds eerder door het VIPA gesubsidieerd project.

2.2. Hoofdstuk 1 van het ontwerp bepaalt het citeeropschrift, de definities en het toepassingsgebied (artikelen 1 tot 3). Hoofdstuk 2 bevat de regeling inzake de minimumperiode van de bestemming (artikel 4). In hoofdstuk 3 wordt de procedure geregeld die moet worden gevolgd bij een herbestemming in het kader van de persoonsgebonden aangelegenheden die behoren tot het beleidsdomein van het VIPA (artikel 5), terwijl in hoofdstuk 4 de procedure wordt geregeld die moet worden gevolgd indien het gaat om een andere herbestemming dan die bedoeld in hoofdstuk 3 (artikelen 6 en 7). Hoofdstuk 5 bevat de nadere regels met betrekking tot het al dan niet opnieuw in aanmerking komen voor een subsidie (artikel 8). Hoofdstuk 6 telt zestien afdelingen (artikelen 9 tot 36) en strekt hoofdzakelijk tot opheffing van de bepalingen die door het ontwerp worden samengebracht. Daarnaast worden diverse bepalingen aangepast zodat daarin op correcte wijze naar het te nemen besluit wordt verwezen.

BEVOEGDHEID

3.1. In het raam van de procedure die moet worden gevolgd indien het gaat om een herbestemming in het kader van de persoonsgebonden aangelegenheden die behoren tot het beleidsdomein van het VIPA, kan luidens artikel 5, § 2, tweede lid, van het ontwerp bovenop het “eventueel” teruggevorderde subsidiebedrag een bijkomend bedrag worden gevorderd indien de toestemming niet is aangevraagd binnen de twee jaar na de bestemmingswijziging. Voorts bepaalt artikel 5, § 3, van het ontwerp dat, als de toestemming wordt verleend, de bouwsubsidies gedeeltelijk of volledig kunnen worden behouden en de recurrente subsidies gedeeltelijk of volledig verder kunnen worden uitbetaald.

Hieruit blijkt dat bij een bestemmingswijziging binnen persoonsgebonden aangelegenheden aldus niet altijd maar “eventueel” wordt overgegaan tot het terugvorderen van de subsidie, zelfs indien de bestemmingswijziging niet of laattijdig wordt aangevraagd. De recurrente

subsidie kan ook voor de toekomst worden behouden. Aan de gemachtigde werd gevraagd of dit binnen de bedoelingen van de stellers van het ontwerp ligt. De gemachtigde antwoordde als volgt:

“In artikel 5, §1, 3e lid wordt vermeld dat de toestemming van de leidend ambtenaar rekening houdt met de functionele, bouwtechnische en financiële aspecten van de nieuwe bestemming. De leidend ambtenaar kan inderdaad aan de hand van die criteria beslissen om de subsidie niet terug te vorderen. Er kan opgemerkt worden dat in de voorgaande regelgeving de leidend ambtenaar sowieso ook de bevoegdheid had om de toestemming voor de bestemmingswijziging zonder terugvordering te verlenen. Dit was dan sowieso een functie van herbestemming alsook bestemmingsduur.”

3.2. Naar luid van artikel 11, eerste lid, van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ (hierna: Algemenebepalingenwet) moet “[i]edere subsidie verleend door de (...) gemeenschappen en gewesten of door een rechtspersoon, die rechtstreeks of onrechtstreeks door één van die gemeenschappen en gewesten wordt gesubsidieerd, daarin begrepen ieder door hen zonder interest verleend terugvorderbaar voorschot, (...) worden aangewend voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend”. Artikel 13, eerste lid, 2°, van de Algemenebepalingenwet bepaalt bijkomend dat een begunstigde tot onmiddellijke terugbetaling van een subsidie is gehouden, indien de begunstigde “de subsidie niet aanwendt voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend”.

Aldus wordt met de ontworpen regeling, zoals uiteengezet in opmerking 3.1, de bevoegdheid van de federale wetgever betreden.

3.3. Bijgevolg moet voor de ontworpen regeling een beroep kunnen worden gedaan op de impliciete bevoegdheden (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’).

3.4. Volgens het Grondwettelijk Hof komt in een door de Grondwet aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid de uitoefening van de impliciete bevoegdheden in beginsel toe aan de decreetgever, die in voorkomend geval daaromtrent een machtiging aan de gemeenschaps- of gewestregering verleent.¹ Nog afgezien van het gegeven dat de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State al heeft gesteld dat de Vlaamse Regering een beroep kan doen op de impliciete bevoegdheden zelfs zonder dat daartoe een uitdrukkelijke machtiging van de decreetgever voorligt,² is zo’n beroep in elk geval mogelijk wanneer een dergelijke machtiging van de decreetgever wél voorligt.³

¹ GwH 30 september 2010, nr. 108/2010, B.6 en B.7. Zie ook adv.RvS 74.533/3 van 24 oktober 2023 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 23 november 2023 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming en het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’, opmerkingen 3.1 tot 3.6.

² RvS 2 april 2019, nr. 244.095, *Belgische Staat*, punt 23.3.

³ RvS 29 juni 2023, nr. 256.986, *vzw Belplant e.a. t. Belgische Staat*, punt 31.

3.5. In dit geval kan worden aangenomen dat een dergelijke machtiging voorhanden is. In de artikelen 6 en *7bis* van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ en artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 ‘tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ wordt de Vlaamse Regering immers gemachtigd om onder meer de nadere regels inzake de toekenning en vereffening van subsidies te bepalen.

3.6. Om een beroep te kunnen doen op de impliciete bevoegdheden is evenwel vereist dat kan worden aangetoond dat dit noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

De stellers van het ontwerp moeten bijgevolg kunnen aantonen dat is voldaan aan deze voorwaarden die voortvloeien uit artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. De nota aan de Vlaamse Regering bevat hieromtrent evenwel vooralsnog geen nadere toelichting. Dit dient dan ook te worden verholpen.

RECHTSGROND

4. Luidens de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef wordt de rechtsgrond voor het ontwerp gezocht in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de artikelen 6 en 12 van het decreet van 23 februari 1994 en artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006.

Aan de Raad van State is de volgende rechtsgrondentabel bezorgd, die in belangrijke mate afwijkt van deze rubriek in de aanhef:

Artikel (tussen haakjes korte inhoud)	Rechtsgrond
1 (roepnaam besluit)	Uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, artikel 20 Bijzondere Wet tot Hervorming van de Instellingen van 15/8/1980
2 (definities)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden (<i>klassieke subsidies en waarborg</i>) Artikel 7bis en 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden: (<i>alternatieve subsidies en waarborg</i>) Artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 (ziekenhuisforfaits)

	<p>Artikel 3 van het decreet van 2 juni 2006 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden (definitie leidend ambtenaar)</p>
<p>3 (welke subsidies+waarborg: enerzijds klassieke, anderzijds alternatieve en forfaits)</p>	<p>Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden (<i>klassieke subsidies en waarborg</i>)</p> <p>Artikel 7bis en 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden: (<i>alternatieve subsidies en waarborg</i>)</p> <p>Artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 (ziekenhuisforfaits)</p>
<p>4 (regels vervreemding bestaande subsidies)</p>	<p>Artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden</p>
<p>5 (regels vervreemding bestaande subsidies)</p>	<p>Artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden</p>
<p>6 (regels vervreemding bestaande subsidies)</p>	<p>Artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden</p>
<p>7 (regels vervreemding bestaande subsidies)</p>	<p>Artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden</p>

8 (regels opnieuw subsidie)	<p>Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden <i>(klassieke subsidies en waarborg)</i></p> <p>Artikel 7bis en 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden: <i>(alternatieve subsidies en waarborg)</i></p> <p>Artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 (ziekenhuisforfaits)</p>
Volgende artikelen betreffen wijzigingen van andere besluiten:	
9-12 (procedurebesluit)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
13-14 (waarborg zonder voorafgaande subsidie)	Artikel 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
15-19 (klassieke subsidies)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
20-23 (alternatieve subsidies)	Artikel 7 bis en 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
24-27 (ziekenhuisforfaits)	Artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006
28-29 (VAPH-forfait)	Artikel 7bis van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
30-31 (normen klassieke VAPH)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden

32-33 (klassieke subsidies: agressie)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
34 (infrastructuurforfait ouderen)	Artikel 57 van het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019
35-36 (klassieke subsidies: woonzorg+revalidatievoorzieningen)	Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden
37 (bevoegdheid minister)	<p>Artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden <i>(klassieke subsidies en waarborg)</i></p> <p>Artikel 7bis en 7ter van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden: <i>(alternatieve subsidies en waarborg)</i></p> <p>Artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 (ziekenhuisforfaits)</p> <p>Artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden</p>

De Raad van State, afdeling Wetgeving, moet vaststellen dat er niet onbelangrijke verschillen bestaan tussen de bepalingen in deze tabel en de bepalingen in de aanhef van het ontwerp. Zo worden in de rechtsgrondentabel de artikelen *7bis* en *7ter* van het decreet van 23 februari 1994, artikel 3 van het decreet van 2 juni 2006 en artikel 57 van het Woonzorgdecreet vermeld, terwijl die bepalingen in de aanhef niet voorkomen. Dit moet worden betreurd. Het identificeren van de correcte rechtsgrond is immers een intrinsiek onderdeel van het totstandkomingsproces van nieuwe regelgeving, zodat dergelijke discrepanties niet zouden mogen voorkomen. Het wordt de Raad van State daardoor bovendien moeilijk gemaakt om een van zijn kerntaken, namelijk het toezicht op de rechtsgrond - en dus de wettigheid - van ontwerpbesluiten, naar behoren te vervullen.

Met de ingeroepen rechtsgronden kan worden ingestemd, onder voorbehoud van wat volgt.

4.1. In artikel 4, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat het gesubsidieerde goed binnen zijn bestemming moet worden behouden gedurende de perioden opgesomd in de punten 1°, 2° en 3° ervan. De goederen moeten eveneens worden beheerd en onderhouden zoals door een voorzichtig en redelijk persoon in dezelfde omstandigheden geplaatst. Voor deze bepaling wordt rechtsgrond gezocht in artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994, dat de Vlaamse Regering machtigt om de in het decreet opgenomen minimumperioden te verlengen. De draagwijdte van artikel 4 van het ontwerp gaat echter verder dan het louter uitbreiden van de minimumduur van de bestemming, waardoor de grenzen van de machtiging uit artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 worden overschreden. De gemachtigde gaf hieromtrent de volgende toelichting:

“Zoals in de nota aangegeven, wordt in artikel 4 van het ontwerp artikel 41, §3 uit het BVR van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden overgenomen. De rechtsgronden voor artikel 4 van het ontwerp zijn artikel 6 van het decreet van 23 februari 1994, artikel 12 van hetzelfde decreet (verwijzing om communicatieve redenen), artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, en artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”

Met de door de gemachtigde aangeleverde rechtsgronden kan worden ingestemd.

4.2. Luidens de rechtsgrondentabel wordt voor de artikelen 5, 6 en 7 van het ontwerp rechtsgrond ontleend aan artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994. De desbetreffende ontworpen bepalingen regelen de procedure voor het aanvragen van een bestemmingswijziging en de eventuele terugbetaling van subsidies. Deze bepalingen zijn evenwel niet inpasbaar in de delegatie aan de Vlaamse Regering om de duur van de minimale bestemmingsperiode te verlengen. De gemachtigde hierover bevestigd, antwoordde als volgt:

“Ook voor de artikelen 5 t.e.m. 7 van het ontwerp zijn de rechtsgronden artikelen 6, 7bis en 12 van het decreet van 23 februari 1994, artikel 6, tweede lid, van het decreet van 2 juni 2006 tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden, en artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”

Met het antwoord van de gemachtigde kan worden ingestemd, tenzij voor artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 dat voor de ontworpen bepalingen geen rechtsgrond biedt, aangezien dit artikel de delegatie aan de Vlaamse Regering betreft om de duur van de minimale bestemmingsperiode te verlengen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. De ontworpen regeling bevat twee procedures voor het verkrijgen van toestemming voor een bestemmingswijziging en de eventuele terugbetaling van subsidies. Het gaat meer bepaald om, enerzijds, een procedure voor de bestemmingswijziging binnen de persoonsgebonden

aangelegenheden die behoren tot het beleidsdomein van het VIPA (hoofdstuk 3) en, anderzijds, een procedure voor alle andere bestemmingswijzigingen (hoofdstuk 4).

Uit geen enkele bepaling van de ontworpen regeling blijkt echter waar de grens tussen beide toepassingsgebieden ligt. Zo is er geen bepaling die vaststelt wat moet worden begrepen onder persoonsgebonden aangelegenheden. Evenmin wordt afgebakend welke precies de beleidsdomeinen van het VIPA zijn.

Het strekt daarom tot aanbeveling de definities van deze begrippen op te nemen in artikel 2 van het ontwerp, zodat het toepassingsgebied van de onderscheiden procedures een voldoende transparant karakter heeft.

6. Sommige bepalingen van het ontwerp wijzigen diverse besluiten van de Vlaamse Regering, zodat de desbetreffende bepalingen worden afgestemd op de regeling uit het voorliggende ontwerp. In de artikelen 9, 24 en 34 van het ontwerp wordt daartoe verwezen naar het “Bestemmingsbesluit van (datum)”. Uit artikel 1 van het ontwerp volgt evenwel dat “het VIPA Bestemmingsbesluit van (dag maand jaar)” als citeeropschrift wordt gehanteerd.

Om deze inconsistentie te verhelpen, moeten de artikelen 9, 24 en 34 van het ontwerp worden aangepast of moet het citeeropschrift van het ontwerp worden gewijzigd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift

7. Uit het opschrift van het ontwerp valt niet af te leiden dat de ontworpen regeling ook verband houdt met de voorwaarden inzake het opnieuw in aanmerking komen voor subsidies. De gemachtigde gaf hieromtrent de volgende toelichting:

“Het bekomen van nieuwe subsidies werd als logisch mogelijk gevolg van de bestemmingsregels beschouwd. Een nieuwe bestemming gaat meestal samen met de vraag naar nieuwe subsidies. In de praktijk hingen beide dikwijls samen. In de nota VR wordt dit ook omstandig toegelicht en het opschrift zou hierdoor wel heel uitgebreid worden.

Maar gezien die impliciete veronderstelling voor een buitenstaander niet evident is, kan als alternatief opschrift worden gehanteerd:

‘Besluit van de Vlaamse Regering over de bestemmingsregels en de mogelijkheid tot het opnieuw in aanmerking komen voor subsidies die het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden verstrekt en tot wijziging van de regelgeving over bestemmingswijzigingen en het eventueel opnieuw in aanmerking komen voor nieuwe subsidies’.”

Aangezien de regeling voor het opnieuw in aanmerking komen voor subsidies niet altijd het gevolg is van het wijzigen van de bestemming van het voorwerp van de subsidie, kan met het tekstvoorstel van de gemachtigde voor het opschrift van het ontwerp worden ingestemd.

Aanhef

8. De rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef van het ontwerp moet worden aangepast aan hetgeen hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond voor het ontwerp.

Artikel 5

9.1. Luidens artikel 5 van het ontwerp is de toestemming van de leidend ambtenaar vereist voor iedere bestemmingswijziging in het kader van de persoonsgebonden aangelegenheden die behoren tot het beleidsdomein van het VIPA. De toestemming van de leidend ambtenaar houdt rekening met de functionele, bouwtechnische en financiële aspecten van de nieuwe bestemming.

Een delegatie van individuele beslissingsbevoegdheid aan ambtenaren wordt volgens vaste adviespraktijk echter slechts aanvaard voor zover de grenzen van deze bevoegdheidsopdracht duidelijk worden aangegeven, bij voorkeur door te bepalen in welke omstandigheden van de opgedragen bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt, door de nodige criteria vast te leggen waardoor de ambtenaar zich bij het uitoefenen van de gedelegeerde bevoegdheid zal moeten laten leiden, en door de doeleinden te bepalen waarvoor die bevoegdheid mag worden gebruikt.⁴

Het is daarom raadzaam om duidelijk in de tekst van het ontwerp tot uiting te brengen door welke criteria de leidend ambtenaar zich moet laten leiden.

9.2. De voorgaande opmerking geldt *mutatis mutandis* voor artikel 6 van het ontwerp.

Artikel 8

10. In artikel 8, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat er “in een periode van twintig jaar na de ingebruikname van een project dat gesubsidieerd is door het Fonds of door zijn rechtsvoorgangers, geen subsidie [kan] worden verkregen voor hetzelfde project of voor een deel van hetzelfde project, ongeacht de sector van de persoonsgebonden aangelegenheden waarin de subsidie is verkregen”. Artikel 8, tweede lid, somt enkele uitzonderingen op ten aanzien van consultatiebureaus voor respiratoire aandoeningen en revalidatiecentra, terwijl artikel 8, derde lid,

⁴ Bv. adv.RvS 65.675/3 van 21 maart 2019 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 29 maart 2019 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming, wat betreft de aanpassing van de gespreide uitrol voor woonzorgcentra, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra’, opmerking 6.2.

erin voorziet dat de Vlaamse minister bevoegd voor zorginfrastructuur kan afwijken van het eerste lid voor ziekenhuizen.

Aangezien deze ontworpen regeling een onderscheid in behandeling creëert tussen bepaalde types van instellingen, rijst de vraag of deze maatregel bestaanbaar is met het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.⁵

Hierover bevraagd, gaf de gemachtigde de volgende toelichting voor het onderscheid in behandeling:

“Deze passages werden uit de vroegere regelgeving overgenomen:

A) 2^e lid, 1° consultatiebureau: BVR tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de preventieve en ambulante gezondheidszorg van 10 september 2010, artikel 15, 2^e lid

B) 2^e lid, 2° revalidatiecentrum: BVR tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor sommige voorzieningen voor personen met een handicap van 23 november 2018, artikel 28, voorlaatste lid.

C) 3^e lid: ziekenhuizen: BVR tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de verzorgingsvoorzieningen van 16 juli 2010, artikel 16, 2^e lid

Voor A) en B) is de economische levensduur van de activa substantieel korter (max. 10 jaar) dan twintig jaar. Bijgevolg is het economisch te verantwoorden dat deze eerder opnieuw in aanmerking komen voor de subsidie.

C) mag opgeheven worden gezien hiervoor geen subsidieaanvragen meer worden verwacht.”

Op grond van het antwoord van de gemachtigde kan worden aangenomen dat het redelijkerwijze kan worden verantwoord dat wordt afgeweken van de algemene regeling wanneer het gaat om activa met een kortere economische levensduur. Niettemin moeten de stellers van het ontwerp zich ervan vergewissen dat er dan ook *geen andere* te subsidiëren projecten meer bestaan met een korte economische levensduur die niet door de uitzondering zouden worden gevat. Blijkt dat daarentegen wel het geval, dan is het toepassingsgebied van het uitzonderingsregime op

⁵ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6; GwH 16 juni 2016, nr. 94/2016, B.3; GwH 18 mei 2017, nr. 60/2017, B.11; GwH 15 juni 2017, nr. 79/2017, B.3.1; GwH 19 juli 2017, nr. 99/2017, B.11; GwH 28 september 2017, nr. 104/2017, B.8.

onvoldoende pertinente wijze afgebakend en is de maatregel niet in overeenstemming met het gelijkheidsbeginsel uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aangezien de gemachtigde zelf aangeeft dat artikel 8, derde lid, van het ontwerp geen nut meer heeft, strekt het tot aanbeveling om deze bepaling weg te laten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Yves DEPOORTER

Jeroen VAN NIEUWENHOVE